

Arrest

nr. 137 784 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VANLYSEBETH loco advocaat J. DE WIT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Fars afkomstig uit Teheran en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. Op 10 juli 2012 vroeg u samen met uw partner, A. A. A. (...) (O.V. (...)), voor de eerste maal asiel aan. U haalde toen aan dat u een eerste huwelijk en een scheiding van een man die u mishandelde achter de rug had. U leerde nadien A. (...) kennen. Zijn familie was echter gekant tegen een huwelijk omdat u ouder was, al eens eerder was getrouwd en ze een familielid op het oog hadden om met hem te huwen. Wanneer uw vader op de hoogte kwam van het bestaan van A. (...) werd u plotseling gedwongen om in het huwelijk te treden met M. R. (...), een neef van uw vader. De nacht na uw huwelijk vluchtte u uit het huis van M.

R. (...) en vluchtte u samen met A. (...) naar Urumieh. Daar nam u contact op met uw zus die u wist te vertellen dat uw echtgenoot klacht had ingediend tegen u. Tevens kreeg u te horen dat uw vader klacht had ingediend tegen A. (...) en dat de vader van A. (...) uw vader had aangeklaagd. Op 12 november 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen gezien uw gebrek aan enig begin van bewijs van zowel uw huidige burgerlijke staat als van uw eerste officiële huwelijk en de daaropvolgende echtscheiding. Daarenboven werd er verwezen naar uw vage verklaringen over de omstandigheden van uw tweede huwelijk en uw echtgenoot. Tevens werd opgemerkt dat het uiterst bevreemdend was dat uw ouders u plots wel zouden willen uithuwelijken terwijl ze een aanzoek van M. R. (...) in het verleden hadden geweigerd, ze voordien nooit een poging hadden gedaan om u uit te huwelijken en u destijds een huwelijk mocht aangaan met een partner die u zelf had gekozen. Daarnaast werden nog verschillende tegenstrijdige verklaringen genoteerd in verband met de klachten die werden ingediend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal omdat uw advocaat dit had afgeraden en omdat u geen documenten kon verkrijgen om binnen de termijn van de beroepsprocedure neer te leggen. Op 22 januari 2014 vroeg u voor de tweede maal asiel aan samen met uw partner. Sinds 20 januari 2014 heeft u immers documenten in uw bezit die u hebt verkregen via uw zus S. (...) en waarmee u uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag wil staven. Drie à vier dagen nadat u de beslissing van het Commissariaat-generaal ontving, hebt u via uw grootmoeder het nieuwe gsmnummer van uw zus S. (...) verkregen. Vervolgens contacteerde u zelf uw zus en vroeg u haar om documenten te bezorgen. Uw zus heeft alle documenten verzameld die ze stiekem tussen de documenten van uw vader heeft kunnen vinden. Ze heeft uw huwelijksboekjes en scheidingsakte niet kunnen vinden bij uw vader. Ze zorgde er wel voor dat u uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje) ontving dat melding maakt van uw eerste huwelijk, scheiding en uw tweede huwelijk met M. R. (...). Ze ging op uw vraag ook naar een registratiebureau om uw scheidingsakte te verkrijgen maar kreeg daar te horen dat u een volmacht diende te geven of zelf aanwezig moest zijn. Uiteindelijk vond ze een document van uw scheidingsakte, weliswaar niet uw originele scheidingsakte, bij uw grootmoeder. Uw huwelijksboekjes bleven onvindbaar. Naast uw shenasnameh en een kleurenkopie van een gecertificeerde kopie van uw scheidingsakte afgegeven aan u door het bureau voor registratie van aktes en eigendommen te Teheran, legde u ter staving van uw verklaringen een originele foto neer dat volgens uw verklaringen werd genomen op de dag van uw tweede huwelijk. De foto kreeg uw zus van iemand die aanwezig was op de ceremonie. Daarnaast legde u een originele uitnodiging voor de begrafenisceremonie d.d. 7/09/1392 (28 november 2013) van uw grootmoeder F. S. R. (...) neer om aan te tonen dat M. R. (...) een familielid is van u. U legde een origineel attest afgegeven op 15/09/1392 (6 december 2013) neer waaruit blijkt dat u van 13/10/1387 tot 15/10/1387 (3 januari 2009 tot 5 januari 2009) werd opgenomen in een ziekenhuis voor verwondingen aan uw gezicht en hoofd en een origineel attest van een psychiater dat stelt dat u werd behandeld voor uw zware depressie van de 2de maand 1389 tot de 11de maand 1389 (april 2010 - februari 2011), waarmee u wilde aantonen dat u respectievelijk werd geslagen door uw eerste echtgenoot en u na de scheiding met een depressie kampte. Ter staving van jullie vervolging in Iran, legde uw partner A. (...) ook nog een origineel vonnis neer d.d. 2/4/1392 (23 juni 2013) waaruit blijkt dat uw partner A. (...) zich binnen de 24 uren dient te wenden tot het Parket van de Islamitische Republiek van Iran district 11.03 van de Algemene Strafrechtelijke Rechtbank complex Shahid Modares van Teheran, omdat hij naar aanleiding van de klacht van M. H. B. M. (...) en de beschikbare stukken in het dossier wordt beschuldigd van het helpen van een voortvluchtige. Op basis van dit document bent u op de hoogte dat de rechtbank een beslissing heeft genomen in het kader van de klacht tegen A. (...). U vermoedt dat hij de doodstraf heeft gekregen. Uw originele nationale kaart (Kart-e Melli) legde u reeds neer tijdens uw eerste asielaanvraag. U weet niet wat de stand van zaken is in het kader van de klacht van uw echtgenoot tegen u en de klacht van de vader van A. (...) tegen uw vader omdat u hiervan geen documenten hebt gekregen van uw zus S. (...). U vreest nog steeds bij een terugkeer naar Iran te worden gestenigd omwille van dezelfde redenen, aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u nog steeds vreest te worden vervolgd omwille van uw gedwongen huwelijk en uw vlucht uit Iran met uw huidige partner nadat u een gedwongen huwelijk met een ander was aangegaan, dient te worden gewezen op het feit dat u dit asielmotief reeds in het verleden hebt uiteengezet. Het Commissariaat-generaal heeft in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u

aangehaalde problemen in uw land van herkomst. De nieuwe documenten die u aanbrengt en uw opeenvolgende verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag kunnen geen ander licht werpen op de toenmalige appreciatie, integendeel.

Vooreerst is het heel opmerkelijk dat hoewel u tijdens uw eerste asielaanvraag meermaals met klem stelde met niemand in Iran nog contact te hebben omdat iedereen tegen uw keuze gekant was waardoor u tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkel begin van bewijs kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag (CGVS 1ste AA, p. 3, p. 9-10), u drie à vier dagen nadat u uw weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag ontving plotsklaps wel in staat was uw zus S. (...) – die u kort na uw vlucht uitschold en liet weten haar niet meer te mogen bellen – in Iran te contacteren en haar ertoe te brengen u te helpen en documenten over te maken (CGVS 2de AA, 17/02/2014, p. 2). Wat betreft dit hernieuwde contact is het trouwens merkwaardig dat u, gelet op de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag stelde geen pogingen meer ondernomen te hebben om uw zus te contacteren/te bellen nadat ze boos op u was geworden (CGVS 1ste AA, p. 9) wist dat uw zus een nieuw telefoonnummer had, dat u uiteindelijk bemachtigde via uw grootmoeder. Verder is vreemd dat u een kennis in België uw grootmoeder liet bellen die zich daarbij voorstelde als iemand anders (een oude vriendin) om zo het nieuwe telefoonnummer van uw zus te krijgen (CGVS 2de AA, 17/02/2014, p. 2-3).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u slechts één document, meer bepaald uw shenasnameh, hebt neergelegd om het verloop van uw huwelijken te staven. Hoewel u een kleurenkopie van een gecertificeerde kopie van uw scheidingsakte van uw eerste huwelijk dat aan u werd afgegeven door een bureau voor registratie van aktes en eigendommen te Teheran voorlegt, dient er te worden vastgesteld dat u nog steeds uw huwelijksboekje of uw huwelijkscertificaat, noch een kopie van één van deze documenten, heeft neergelegd. Er werd tijdens uw gehoor op 17 februari 2014 meermaals expliciet gevraagd om een bewijs van uw huwelijken, namelijk een huwelijkscertificaat, neer te leggen (CGVS 2de AA 17/02/2014, p. 11). U werd toen gewezen op de mogelijkheid om een duplicaat van dit certificaat te bekomen, hetgeen ook in de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag werd uitgelegd. Uiteindelijk hebt u naast uw shenasnameh geen enkel bijkomend bewijsstuk van uw huwelijken neergelegd. Na het gehoor op 17 februari 2014 legde u immers enkel en alleen een kopie van een scheidingsakte voor. Hierover verklaarde u dat uw zus geen bewijs van scheiding kon krijgen bij een registratiebureau en dat uw zus S. (...) uiteindelijk een kopie van uw scheidingsakte had gevonden bij uw grootmoeder (CGVS 2de AA, 10/04/2014, p. 2-4). Toen u vervolgens werd gevraagd of u na het gehoor op 17 februari 2014 aan uw zus een bewijs van uw tweede huwelijk hebt gevraagd, antwoordde u dat u dit niet aan haar hebt gevraagd en enkel vroeg om een scheidingsakte te bekomen. U ontkende dat er tijdens uw eerder gehoor op het Commissariaat werd gevraagd om uw tweede huwelijk te bewijzen (CGVS 2de AA, 10/04/2014, p. 5-6). Het feit dat u ontkent dat er u werd gevraagd om een extra bewijs van uw tweede huwelijk neer te leggen en de vaststelling dat u klaarblijkelijk aan uw zus enkel een bewijs van scheiding hebt gevraagd en niet van uw huwelijk, is een element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondermijnt. De door u neergelegde scheidingsakte is overigens louter en alleen een begin van bewijs van uw eerste huwelijk en scheiding, en kan bijgevolg geenszins bewijzen dat u Iran verliet als gevolg van een tweede huwelijk dat u gedwongen werd aan te gaan nadat uw vader op de hoogte kwam van uw relatie met A. (...) en u zodoende de doodstraf riskeert. Dat dit tweede huwelijk genoteerd staat in uw shenasnameh is geenszins voldoende. Gezien deze gegevens met de hand in de shenasnameh worden genoteerd en dus makkelijk door eender wie kunnen worden geschreven, heeft dit onvoldoende bewijskracht om uw tweede huwelijk of afdoende wijze aan te tonen. In dit kader dient opgemerkt te worden dat u zelf niet eens wist wanneer dit tweede huwelijk in uw shenasnameh werd genoteerd en u er zelf niet bij was toen dit gebeurde (CGVS 2de AA, 17/02/2014, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat het frauduleus veranderen van gegevens op de identiteitskaart veelvuldig voorkomt in Iran. De vaststelling dat u nog steeds geen huwelijksboekje of huwelijkscertificaat voorlegt dat uw tweede huwelijk, dat uw vluchtaanleiding uit Iran vormde, afdoende aantoonde hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u nog steeds contact heeft met familieleden in Iran en uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat een duplicaat van een huwelijkscertificaat verkregen kan worden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt des te meer uit uw onwetendheid over de stand van zaken van de diverse klachten (i.e. tegen u, uw vader en uw huidige partner) die werden ingediend. Niettegenstaande reeds bij uw eerste asielaanvraag werd opgeworpen dat u amper op de hoogte bent van het verloop van de diverse klachten en u nu sinds enige tijd opnieuw in contact staat met uw zus S. (...), bent u hiervan nog steeds niet op de hoogte. U hebt zelfs niet gevraagd aan uw zus hoe het zit met de klachten die lopen tegen u en tegen uw vader, of het bijvoorbeeld reeds tot een vonnis is gekomen. U hebt ook geen navraag gevraagd of er dan wel gerechtelijke documenten gekomen zijn in het kader van de klacht tegen u. U vermoedt louter dat er hiervan geen documenten

bestaan omdat S. (...) dergelijke documenten niet heeft opgestuurd. U stelt dat u niks kunt weten over de stand van zaken in de andere procedures omdat u hiervan geen documenten hebt ontvangen (CGVS 2de AA 17/02/2014, p. 8-9 en p. 12). Hoewel u werd gevraagd of u informatie had over de klacht tegen u tijdens het gehoor op 17 februari 2014, vond u het naar eigen zeggen niet meer belangrijk om hierover nadien nog navraag te doen bij uw zus (CGVS 2de AA 10/04/2014, p. 7). Hoewel u stelt dat uw huidige partner veroordeeld is, kan u bovendien niet zeggen tot welke straf hij veroordeeld is. U vermoedt louter dat hij de doodstraf kreeg (CGVS 2de AA 17/02/2014, p. 8). Dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte bent, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten en dat u zich hierover niet terdege informeert terwijl u wel in contact staat met het thuisfront, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Wat betreft het door u neergelegde origineel gerechtelijk stuk (vonnis) is het ook opmerkelijk dat dit document sporen bevat waaruit men kan afleiden dat het werd afgeprint. U kon hierover louter zeggen dat dit document tussen de spullen van uw vader door uw zus S. (...) gevonden werd en het origineel aan u werd bezorgd. U denkt dat dit document afkomstig is uit de rechtbank en vermoedt dat het misschien werd geprint in de rechtbank omdat er uit de boven- en onderkant van dit document duidelijk blijkt dat het werd afgeprint (CGVS 2de AA 10/04/2014, p. 7). Het document bevat ook een stempel van het Algemeen gerecht van de provincie Teheran. Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat officiële juridische documenten in Iran geen URL onderaan kunnen bevatten. Wat betreft de mogelijkheid om juridische documenten via een huiscomputer af te printen wordt dit ook niet mogelijk geacht omdat indien men zijn elektronisch dossier via een database raadpleegt men enkel de stand van zijn juridische dossier kan raadplegen. Men ziet dus enkel wanneer bijvoorbeeld een vonnis werd gevelde in deze zaak zonder dat men het eigenlijke vonnis te zien krijgt. Men kan het via deze weg dus ook niet afprinten. Dat het door u neergelegde document sporen bevat waaruit blijkt dat het werd afgeprint en bovendien ook een stempel bevat, is niet in overeenstemming met de beschikbare informatie. Bovendien dient betreffende dit document opgemerkt te worden dat het hoogst merkwaardig is dat, hoewel het een vonnis betreft waarin de beklagde schuldig wordt bevonden, geen strafmaat wordt vastgelegd en de beschuldigde enkel en alleen wordt opgeroepen om zich aan te melden. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Het gaat hier zowel om valse documenten als om 'echte' documenten die men op frauduleuze wijze bekomt. Het gaat hier zowel om gerechtelijke documenten, reisdocumenten of identiteitsdocumenten. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan dit document.

Betreffende de huwelijksfoto die u voorlegt waarop u met uw tweede echtgenoot te zien zou zijn dient opgemerkt te worden dat uit deze foto niets kan afgeleid worden over de context waarin deze foto genomen is, de datum waarop deze foto werd genomen of de identiteit van de andere geportretteerden. Deze foto kan dan ook geenszins als afdoende bewijs dienen om uw tweede huwelijk te staven. Daarenboven is het opmerkelijk dat u zich niet herinnert of er verder nog andere foto's werden genomen, bijvoorbeeld tijdens de huwelijksceremonie (CGVS 2de AA 10/04/2014, p. 8-9).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteitsgegevens en het overlijden van uw oma, worden hier niet in vraag gesteld maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het door u neergelegde ziekenhuisattest en de brief van de psychiater bevestigen louter en alleen uw opname in het ziekenhuis en uw behandeling tegen depressie, hetgeen hier niet wordt betwist, maar zijn op zich geenszins een bewijs van uw toenmalige burgerlijke staat. De door u neergelegde foto werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat verwerende partij artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat stelt dat met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten rekening gehouden dient te worden, miskent. Immers dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij coherent zijn en geen tegenstrijdigheden bevatten. Ook de verklaringen van verzoekende partij en haar partner lopen gelijk. Het is volgens verzoekende partij dan ook niet redelijk dat met deze verklaringen geen rekening werd gehouden door verwerende partij en dat zij in de bestreden beslissing voornamelijk het gebrek aan bewijsstukken – meer bepaald het gebrek aan bewijsstukken van haar huwelijken – aanhaalt om te besluiten tot de niet toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van de huidige asielaanvraag van verzoekende partij rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag. Waar verzoekende partij stelt dat haar verklaringen coherent zijn, geen tegenstrijdigheden bevatten en dat ook de verklaringen van verzoekende partij en haar partner gelijklopen, merkt de Raad vooreerst op dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij het Commissariaat-generaal op 12 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen, onder meer

omdat er verschillende tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld in verband met de klachten die werden ingediend. Verzoekende partij ging tegen deze beslissing niet in beroep. Bovendien herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zo stelt verwerende partij in het kader van de huidige asielaanvraag van verzoekende partij onder meer vast dat het opmerkelijk is dat hoewel verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag meermaals met klem stelde met niemand in Iran nog contact te hebben omdat iedereen tegen haar keuze gekant was waardoor zij tijdens haar eerste asielaanvraag geen enkel begin van bewijs kon voorleggen ter staving van haar asielaanvraag, zij drie à vier dagen nadat zij haar weigeringsbeslissing van haar eerste asielaanvraag ontving plotsklaps wel in staat was haar zus – die verzoekende partij kort na haar vlucht uitschold en liet weten haar niet meer te mogen bellen – in Iran te contacteren en haar ertoe te brengen haar te helpen en documenten over te maken, dat het tevens opmerkelijk is dat verzoekende partij wist dat haar zus een nieuw telefoonnummer had, gezien zij in het kader van haar eerste asielaanvraag stelde geen pogingen meer ondernomen te hebben om haar zus te contacteren/te bellen nadat ze boos op haar was geworden, dat het verder vreemd is dat verzoekende partij een kennis in België haar grootmoeder liet bellen die zich daarbij voorstelde als iemand anders (een oude vriendin) om zo het nieuwe telefoonnummer van haar zus te krijgen en dat voorts de onwetendheid in hoofde van verzoekende partij over de stand van zaken van de diverse klachten die werden ingediend verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. Gelet op het voorgaande, kan verzoekende partij dan ook niet worden bijgetreden in haar argument dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen.

2.2.4.1. Vervolgens merkt verzoekende partij op dat het gebrek aan stukken die haar eerste huwelijk en scheiding zouden kunnen aantonen niet van doorslaggevend belang is bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging. Immers toont verzoekende partij met haar shenasnameh aan dat zij gehuwd is in Iran met een andere man dan haar partner A.. Het gegeven dat verzoekende partij een buitenechtelijke relatie heeft met A. – deze relatie wordt door verwerende partij niet betwist – volstaat reeds om als gehuwde vrouw in haar land van herkomst vervolgd te worden. Onder verwijzing naar een internationaal rapport en verschillende nieuwsartikels die zij als bijlage aan haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-7), wijst verzoekende partij erop dat overspel in Iran bestraft kan worden met de doodstraf, foltering, amputatie of andere onmenselijke en vernederende straffen. In hoofde van verzoekende partij is er derhalve wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig en dit reeds louter en alleen omwille van haar relatie buiten het (gedwongen) huwelijk om.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog volledig voorbijgaat aan volgende motivering in de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde scheidingsakte is overigens louter en alleen een begin van bewijs van uw eerste huwelijk en scheiding, en kan bijgevolg geenszins bewijzen dat u Iran verliet als gevolg van een tweede huwelijk dat u gedwongen werd aan te gaan nadat uw vader op de hoogte kwam van uw relatie met A. (...) en u zodoende de doodstraf riskeert. Dat dit tweede huwelijk genoteerd staat in uw shenasnameh is geenszins voldoende. Gezien deze gegevens met de hand in de shenasnameh worden genoteerd en dus makkelijk door eender wie kunnen worden geschreven, heeft dit onvoldoende bewijskracht om uw tweede huwelijk of afdoende wijze aan te tonen. In dit kader dient opgemerkt te worden dat u zelf niet eens wist wanneer dit tweede huwelijk in uw shenasnameh werd genoteerd en u er zelf niet bij was toen dit gebeurde (CGVS 2de AA, 17/02/2014, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat het frauduleus veranderen van gegevens op de identiteitskaart veelvuldig voorkomt in Iran. De vaststelling dat u nog steeds geen huwelijksboekje of huwelijkscertificaat voorlegt dat uw tweede huwelijk, dat uw vluchtaanleiding uit Iran vormde, afdoende aantoont hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u nog steeds contact heeft met familieleden in Iran en uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat een duplicaat van een huwelijkscertificaat verkregen kan worden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”* Het louter tegenspreken van de motivering van verwerende partij dat de vermelding van het tweede huwelijk in haar shenasnameh onvoldoende bewijskracht heeft om dit tweede huwelijk op afdoende wijze aan te tonen, door te stellen dat haar shenasnameh wel degelijk aantoont dat zij in Iran gehuwd is met een andere man dan A., is vanzelfsprekend niet van aard desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Gezien verzoekende partij op generlei wijze haar huidige burgerlijke staat heeft aangetoond en derhalve evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij een buitenechtelijke relatie zou hebben met A., is de verwijzing van verzoekende partij naar de mogelijke straffen in het geval van overspel irrelevant.

2.2.5.1. Verder haalt verzoekende partij nog aan dat uit het officieel schrijven van de rechtbank te Teheran blijkt dat haar partner A. werd opgeroepen om te verschijnen in verband met de medeplichtigheid aan het vluchten van verzoekende partij en dat de vader van verzoekende partij een klacht heeft ingediend tegen haar partner A.. Uit het document blijkt dan ook dat de door verzoekende partij en haar partner aangehaalde klachten bestaan en reëel zijn.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerking wederom volledig voorbijgaat aan de motivering van verwerende partij dat omwille van verschillende vaststellingen geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden aan desbetreffend document. Opnieuw dient er op te worden gewezen dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verwerende partij niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, daar het aan verzoekende partij toekomt deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij, naast de bestraffing omwille van haar buitenechtelijke relatie, tevens vreest vervolgd te worden omdat zij gevlucht is uit haar land van herkomst, weg van haar echtgenoot, bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij op geen enkele manier haar huidige burgerlijke staat heeft aangetoond. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij als gehuwde vrouw uit Iran is weggevlucht van haar echtgenoot.

2.2.7. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 17 februari 2014 en 10 april 2014 de kans kreeg om haar asielaanvragen omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangemerkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT